

РЕШЕНИЕ

№ 6663

гр. София, 10.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 41 състав,
в публично заседание на 27.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Луиза Христова

при участието на секретаря Мариана Велева, като разгледа дело номер **8296** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК. Образувано е по жалба на Е. П. Б. от [населено място], чрез адв. Ч., срещу мълчалив отказ на директора на Столична дирекция на вътрешните работи да коригира личните данни за жалбоподателя съгласно негово искане вх. № 812105-23 от 08.07.2022г. Ответникът е уточнен със становище на жалбоподателя от 23.09.2022г.

Жалбоподателят посочва, че е поискал от ответника на 08.07.2022г. да издаде решение за заличаване на обработвани лични данни за него за 21.10.2020г., подадени от 03 РУ – СДВР и посочени в справка от 10.05.2021г. на МВР. Същите касаят задържане на лицето на тази дата на основание чл. 72, ал.1, т.1 от ЗМВР. Администратор на лични данни е министърът на вътрешните работи и негово е било задължението да отговори на искането. С процесния мълчалив отказ не е спазено изискването за форма съгласно чл. 28, ал.3 от ЗМВР, доколкото отказът може да се дължи на различни основания и непосочването на приложимото към конкретния случай възпрепятства възможността за съдебен контрол. Твърди се по същество, че не са налице основания за отказ да се заличат данните. Същият е в нарушение на чл.8 от ЕКПЧ относно правото на зачитане на личния и семейния живот на лицата. Поради това се моли съда да отмени процесния мълчалив отказ и да върне преписката на административния орган за произнасяне съобразно указанията на съда. Претендират се разноски по списък.

Ответникът – директора на Столична дирекция на вътрешните работи, в становище от 08.09.2022г. счита жалбата за недопустима поради липса на правен

интерес. Не е изтекъл нормативно определения срок за произнасяне по искането съгласно чл. 53, ал.3 от ЗЗЛД. Алтернативно жалбата се оспорва като неоснователна.

Съдът приема за установено от фактическа страна следното:

Е. П. Б., чрез адв. Т. Ч. е подал искане вх.№812105 – 23/08.07.2022г. до министъра на вътрешните работи за заличаване на лични данни от 21.10.2020г. и от 22.10.2020г., обработвани от МВР за жалбоподателя като извършител на престъпление по описа на 03 РУ – СДВР. Приложил е справка за посочените данни, от която е видно, че жалбоподателя е бил задържан на 21.10.2020г. в 16,00ч. от полицаи при 03 РУ – СДВР на основание чл. 72, ал.1, т.1 от ЗМВР като извършил престъпление, и е освободен на 22.10.2020г. в 14,45ч. Искането е изпратено на СДВР по компетентност, на основание чл. 14, ал. 4 вр. чл. 15, ал. 1 от Вътрешните правила за организацията на работа в МВР, на 21.07.2022г. и получено на 27.07.2022г., видно от резолюция на директора на СДВР.

Извършена е проверка в деловодната система на 03 РУ – СДВР и е установено, че е регистриран заявителски материал рег. № 227-ЗМК-1957/2020г. по чл. 194 от НК за кражба на стойност 16,96лв. от магазин „Л.“ на [улица], във връзка с който Е. П. Б. е задържан със Заповед за задържане на лице № 227зз – 2797/21.10.2020г. По ЗМ е образувана пр.пр. № 49265/2020г. по описа на СРП, по която в СДВР не е получено постановление на прокурор. По делото е представено удостоверение от СГП от 07.01.2022г., от което е видно, че към 03.01.2022г. срещу жалбоподателя няма обвинения по неприключили наказателни производства. Приложена е и заповедта за задържане с данните за освобождаване на лицето и протокол за обиск.

В срока по чл. 28, ал.4 от ЗМВР, специален по отношение на чл. 53, ал.3 от ЗЗЛД, изтекъл на 27.08.2022г., директорът на СДВР не е отговорил на искането. С писмо от 12.08.2022г. същият е отправил искане до СРП за предоставяне на копие от постановление по прокурорска преписка № 49265/2020г., но такъв не е получен. Независимо от това, ответникът не е удължил срока за произнасяне, видно от писмо на ответника от 19.09.2022г., нито е уведомил ответника за такова удължаване съгласно чл. 57, ал.8 от АПК.

При така установеното от фактическа страна, съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е подадена на 22.08.2022г. (преди да изтече срока за произнасяне на административния орган), но поради липса на произнасяне на ответника и към момента, същата е допустима. Разгледана по същество е основателна по следните съображения:

Съгласно чл.28, ал.1 ЗМВР администраторът на лични данни или оправомощени от него длъжностни лица разглеждат заявленията за упражняване на права от субектите на данни по чл.12 - 22 от Регламент (ЕС) 2016/679, съответно по чл.53 - 56 от Закона за защита на личните данни, и изпълняват задълженията по чл.34 от Регламент (ЕС) 2016/679, съответно по чл.68 от Закона за защита на личните данни, а администратор на лични данни, според разпоредбата на чл.29, ал.1 ЗМВР, е министърът на вътрешните работи, който може да възлага обработването на лични данни на определени от него длъжностни лица. Министърът на вътрешните работи се е възползвал от предоставената от закона възможност като със Заповед № 8121з-1111/08.10.2019г. /приета като доказателството по делото – л.59/ е оправомощил да разглеждат и да се произнасят по постъпилите от субектите на лични данни искания за упражняване на права по чл.12 - 22 от Регламент (ЕС) 2016/679, съответно

по чл.53 - 56 от Закона за защита на личните данни, и изпълняват задълженията по чл.34 от Регламент (ЕС) 2016/679, съответно по чл.68 от Закона за защита на личните данни, ръководителите на структури по чл.37 ЗМВР като под т.1.б. са посочени директорите и заместник-директорите на СДВР и на областните дирекции на МВР. Следователно, след като данните на жалбоподателя са обработени и въведени в информационните фондове на МВР от служители на СДВР, то компетентен да се произнесе по подаденото от Б. искане, е директорът на СДВР. С оглед посоченото, подаденото от жалбоподателя искане е изпратено на директора на СДВР с писмо с рег.№ 3286р-36813/21.07.2020г. Доколкото до изтичането на определения в чл.28, ал.4, изр.1-во ЗМВР срок, който не е удължен, както и до настоящия момент, ответникът не се е произнесъл по подаденото до него искане, е формиран мълчалив отказ по смисъла на чл.58, ал.1 АПК.

Съгласно чл.24, ал.1 ЗМВР, в Министерството на вътрешните работи се изграждат информационни фондове и звена за събиране, обработване, систематизиране, съхраняване, анализиране, изготвяне и предоставяне на информация. Органите на МВР за изпълнение на дейностите си могат да обработват лични данни - чл.25, ал.1 ЗМВР. Обработването се осъществява при условията и по реда на Закона за министерството на вътрешните работи и на Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/. Макар и постановен от компетентен административен орган, оспореният мълчалив отказ е незаконосъобразен, тъй като не е спазено изискването за форма на административния акт, регламентирано в чл.28, ал.3 ЗМВР. Съгласно посочената разпоредба отказът се извършва писмено, като се посочва само правното основание по ал.2, на което се основава. Посоченото нарушение съдът намира за съществено, по следните съображения:

Съгласно ал.2 на чл.28 ЗМВР администраторът на лични данни или оправомощени от него длъжностни лица може да откажат пълно или частично упражняването на правата на субектите на данни по чл.12 - 22 от Регламент (ЕС) 2016/679, както и да не изпълнят задължението си по чл.34 от Регламент (ЕС) 2016/679, когато упражняването на правата или изпълнението на задължението: 1. би създавало риск за: а) националната сигурност; б) обществения ред и сигурност; в) предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления, включително предпазването от и предотвратяването на заплахи за обществения ред и сигурност; г) защитата на субекта на данните или на правата и свободите на други лица; д) опазването на информация, класифицирана като държавна или служебна тайна; е) разкриване на източниците на информацията или негласните методи и средства за нейното събиране; 2. би накърнило изпълнението на законово определените дейности на органите на МВР; 3. се отнася до информация, въведена в Ш. информационна система (ШИС), базите данни на И. или базите данни на Е. от друга държава, от която не е получено съгласие за предоставянето ѝ.

С оглед така посочената регламентация от законодателя, в случая правното основание замества и фактическото или служи като такова, съответно, за да бъде извършена проверка за законосъобразност на отказ по чл.28, ал.2 ЗМВР следва да е налице изрично волеизявление на компетентния орган. Отсъствието на такова формира извод за допуснато съществено процесуално нарушение, тъй като непосочването на конкретното правно основание, на което е постановен оспореният отказ, е пречка за извършване на контрол за законосъобразност от съда. Доколкото в случая предмет на оспорване е мълчалив отказ на компетентния орган да разгледа и се произнесе по

подаденото до него искане за заличаване лични данни на жалбоподателя, то правното основание за постановяването му не може да се предполага от съда, съответно не може да бъде извършена преценка за правилността на приложението му въз основа на представените от страните доказателства.

С оглед изложеното оспореният мълчалив отказ е незаконосъобразен и следва да бъде отменен, съответно жалбата срещу него е основателна, като преписката следва да се върне на ответника за произнасяне с нарочен писмен акт.

При този изход на спора на жалбоподателя се следват разноските по производството. Такива са доказани в общ размер на 510 лева, от които 10 лева за внесена държавна такса по оспорването и 500 лева за заплатено адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие на л.76 по делото.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2, чл.173, ал.2, чл.174 и чл.143, ал.1 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 41-ви състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на Е. П. Б. мълчалив отказ на директора на Столичната дирекция на вътрешните работи да се произнесе по искане вх.№ 812105-23/08.07.2022г. по описа на Министерството на вътрешните работи, подадено от жалбоподателя, за заличаване на личните му данни, въведени в Централния полицейски регистър на 21.10.2020г. и 22.10.2020г.

ИЗПРАЩА делото като преписка на ответника за произнасяне по подаденото от Е. П. Б. искане вх.№ 812105-23/08.07.2022г. по описа на Министерството на вътрешните работи, в съответствие с дадените в мотивите на решението указания по тълкуването и прилагането на закона, в едномесечен срок от съобщаване на решението.

ОСЪЖДА Столичната дирекция на вътрешните работи да заплати на Е. П. Б. сумата в размер на 510 /петстотин и десет/ лева, представляваща разноски по производството.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му на страните чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: